

ע"פ (חיפה) 62104-07-17 - נתנאל תמר נ' מדינת ישראל

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27

לפני הרכב כבוד השופטים: רון שפירא, נשיא [אב"ד] אברהם אליקים,
סגן נשיא תמר נאות פרי

המערער נתנאל תמר
ע"י ב"כ עו"ד מוטי לוי (סנגוריה ציבורית)

נגד

המשיבה מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה, מחלקה פלילית

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כבי השופט ערן קוטון) שניתן ביום 19.6.2017 במסגרת ת"פ
30101-12-14.

עמוד 1

פסק דין

השופט רון שפירא, נשיא [אב"ד]:

הרקע לערעור, האישום וההליך בבימ"ש קמא:

בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כבי השופט ערן קוטון) (להלן: "בימ"ש קמא") שניתן במסגרת ת"פ 30101-12-14. הערעור מופנה כנגד החלטות שונות שניתנו בתיק, הכרעת הדין ולחילופין גזר הדין.

נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה והחזקת כלב שלא בהתאם לדין. בכתב האישום המקורי שהוגש ביום 15.12.2014 נטען כי המערער הינו הבעלים של כלב מסוכן מגזע אמסטף מעורב. כן נטען כי ביום 12.4.2014 הגיע המערער יחד עם הכלב ובני משפחתו לפארק הציבורי שבטירת הכרמל. המערער נמנע מלשים זמם לפי הכלב. המערער קשר את הכלב לגדר והלך לשחק עם אחייניו במתקנים שבפארק. באותה שעה המתלונן, יליד 2001, הלך בסמוך לכלב, כשלפתע הכלב השתחרר מקשירתו ורץ אל עבר המתלונן. הכלב קפץ על המתלונן ונשך אותו בחלקי גופו השונים. כתוצאה מהנשיכות נגרמו למתלונן המטומות באזור בית שחי שמאל, חזה שמאל ואגן שמאל, והוא נזקק לטיפול רפואי. המערער הואשם כי פעל בדרך רשלנית שיש בה לסכן חיי אדם ולגרום לחבלות בכך שלא נקט באמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו ואפשר את יציאתו של כלב מסוכן מתחומי חצריו ללא זמם ובאופן שלא היה ניתן לשלוט בו. בשל עובדות אלה הואשם המערער בעבירות של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") והחזקה לפי סעיף 11 + 18 לחוק להסדרת הפיקוח על הכלבים, התשס"ג - 2002 (להלן: "חוק להסדרת הפיקוח על הכלבים") + תקנה 5 לתקנות להסדרת הפיקוח על הכלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), תשס"ה - 2004 (להלן: "התקנות").

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

בתשובתו לכתב האישום השיב המערער כי אינו חולק על כך שהוא הבעלים של הכלב המעורב באירוע אך טען שהכלב אינו מהסוג המתואר בכתב האישום. כמו כן, המערער לא חלק על כך שקשר את הכלב לגדר בפארק והלך לשחק עם אחייניו ובאותה שעה הלך המתלונן בסמוך לכלב כשלפתע הכלב השתחרר מקשירתו ורץ לעבר המתלונן. עם זאת, טען המערער כי לא מדובר ברשלנות ברף המצדיק הטלת אחריות פלילית על בעל הכלב. כן טען המערער כי הכלב שרט

את המתלונן ולא נשך אותו וחלק על כך שנגרמו למתלונן החבלות הנטענות באישום וכן חלק על הקש"ס בין החבלות לאירוע.

כמו כן, ביום 15.10.2015 הגיש ב"כ המערער לבימ"ש קמא בקשה לביטול כתב האישום מכוח הדוקטרינה של הגנה מן הצדק, בטענה כי בעניינו לא ננקט הליך מותנה זאת בניגוד להליכים רבים אחרים. בבקשה צוין כי ההגנה הציעה לפרקליטות לערוך גם בתיק זה הסדר מותנה על פיו המערער יפצה את המתלונן בסך של 3,000 ₪ ובכפוף לכך יבוטל האישום, אך המדינה לא התייחסה להצעה עד למועד הגשת הבקשה. בדיון שהתקיים בעניין זה נטען עוד כי המדינה לא נימקה ולא העלתה על הכתב את טעמיה לאי עריכת הסדר מותנה. המדינה טענה כי המקרה אינו מתאים לקריטריונים של דוקטרינת ההגנה מן הצדק. כן ציינה כי הסדר מותנה מתאים רק למקרים שהנזק אינו רב ובמקרה זה לא נפל פגם בשיקול הדעת של התביעה בהחלטה להעמיד לדין. עוד נטען כי לא ניתן לערוך הסדר מותנה משום שכתב האישום כבר הוגש והמערער אינו נוטל אחריות מלאה לביצוע העבירה, זאת נוכח טענתו כי הכלב רק שרט את המתלונן ולא נשך אותו.

ביום 12.11.2015 דחה בימ"ש קמא את בקשת המערער לביטול כתב האישום והפנה לכך שהמערער אינו נוטל אחריות מלאה בכך שהוא טוען שהכלב רק שרט את המתלונן ואף חולק על החבלות שנגרמו למתלונן ועל הקשר הסיבתי שבין האירוע לבין החבלות. בימ"ש קמא ציין כי הסמכות לסגור תיק בהסדר מותנה נתונה לשיקול דעת המאשימה ובמקרה זה שקלה המאשימה את בקשת ההגנה להסדר מותנה וסברה כי יש להמשיך בהליך הפלילי. נקבע כי מאחר שהמערער טען כי המתלונן לא ננשך אלא נשרט בלבד טענת המאשימה לפיה נטילת האחריות במהלך החקירה היא חלקית בלבד היא טענה מבוססת. נקבע כי חזקת התקינות של המעשה המנהלי לא נסתרה ולא הוכח במידה מספקת שהגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי בעניינו של המערער עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. לפיכך קבע בימ"ש קמא כי אין הוא רואה להתערב בשיקול דעתה של המאשימה וקבע כי אין מקום להורות על ביטול האישום. בימ"ש קמא ציין כי רצוי ליצור מנגנון לפיו הליך של הסדר מותנה יישקל גם לאחר הגשת כתב אישום וככל שהצדדים יגיעו לכדי הסכמה ניתן יהיה, בכפוף לאותו הסדר, להורות על ביטול האישום.

בדיון שהתקיים בבימ"ש קמא ביום 8.2.2016 הודיע ב"כ המאשימה כי לאחר שעין בטענות ההגנה בדבר סוג הכלב החליט שיש מקום לקבל את טענות ההגנה בעניין זה ולפיכך הוגש כתב אישום מתוקן לעניין זה. בכתב האישום המתוקן נרשם כי המערער הינו בעליו של כלב מעורב וזאת במקום המילים "בעליו של כלב מסוכן מגזע אמסטף מעורב" שהופיעו בעובדות כתב האישום המקורי.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

בהמשך הגיש המערער בקשה למתן צו לפי סעיף 108 ולהורות למאשימה להמציא להגנה פרטים בדבר: הנחיות בנוגע למדיניות העמדה לדין בעבירה בה הואשם המערער; הנחיות הנוגעות למדיניות של נקיטת הסדר מותנה בעבירות בהן הואשם המערער לרבות הנחיות חדשות שאמורות להנחות את התביעה המשטרית שהחלה לטפל בעבירות לאחרונה ובסמכותה לערוך הסדרים מותנים; ההחלטה המנומקת שלא להגיע עם המערער להסדר מותנה; פירוט ביחס למספר התיקים שענינם נשיכת כלב שנפתחו בשבע השנים האחרונות במשטרת ישראל; בכמה מהתיקים הועמדו נאשמים לדין;

עמוד 5

האם כללו מקרים אלו מקרים בהם לא הייתה נשיכה אלא שריטה בלבד; בכמה מהתיקים לא הועמדו החשודים לדין מחוסר עניין לציבור; ובכמה תיקים ננקטו הסדרים מותנים. בדיון שהתקיים בבימ"ש קמא ביום 3.5.2016 טענו הצדדים לעניין הבקשה למתן צו לפי סעיף 108 והמדינה טענה כי יש לדחות את הבקשה, בין היתר בשל החלטה שניתנה בבקשה לביטול האישום. בימ"ש קמא קבע כי אין לקבל את הבקשה למרות נימוקיה המפורטים והמקיפים, אם כי ייתכן מאוד כי לאחר הערכת הראיות וקביעת הממצאים יהיה מקום לשקול את האמור בה פעם נוספת. למרות זאת, נקבע כי ראוי לאפשר למערער לקבל החלטה מנומקת ומפורטת בדבר חוסר נכונותה של המדינה להגיע עמו להסדר מותנה במקרה דנן ובימ"ש קמא הורה למדינה למסור להגנה את החלטתה המנומקת המקורית.

הכרעת הדין, תסקיר שירות המבחן וגזר הדין של בימ"ש קמא:

בהכרעת הדין ציין בימ"ש קמא כי המתלונן הצביע לעיני החוקר שערך עמו שחזור על המקום שבו היה הכלב קשור ולכן קשה לקבל את דברי המתלונן לפיהם כלל לא היה ער לכך שקודם לכן היה הכלב קשור. כן צוין כי המתלונן סיפר שכאשר הכלב התנפל עליו הוא עצם את עיניו ולא יכול היה להבחין בשיניו של הכלב ננעצות בבשרו הגם שזו הייתה תחושתו. צוין גם כי הרופא שבדק את המתלונן ציין כי הפגיעות בגופו "ייתכן משיניים או ציפרניים". הרופא זומן לשני דיונים כעד תביעה וכעד הגנה, אך עקב אי יכולתו להתייצב לשני הדיונים אליהם זומן לא העיד לבסוף והתעודה הרפואית שערך (ת/2) הוגשה ללא חקירתו בידי מי מן הצדדים. עוד צוין כי הן אמו של המערער והן המערער עצמו עמדו עיקשים בחקירותיהם על כך שמדובר בשריטה בלבד.

בימ"ש קמא קבע כי הוכח במידה הדרושה שכלבו של המערער הצליח להשתחרר מן הקשירה ולהתנפל על המתלונן אשר עבר בקרבת מקום. נקבע כי הכלב שהתנפל על המתלונן נעמד על רגליו האחוריות כאשר רגליו הקדמיות מונחות על גוף המתלונן ובעשותו כן גרם למתלונן חבלות אשר תועדו בתיעוד הרפואי ובתמונות שצולמו למחרת היום. בימ"ש קמא קבע כי לא שוכנע במידת הוודאות הדרושה כי הכלב אף נשך את גופו של המתלונן ונעץ את שיניו בבשרו. נקבע כי הכלב אשר נקשר תחילה השתחרר מאחיזת הקשר, התנפל על המתלונן וגרם לו לחבלות, אם כי אפשר וחבלות אלה נגרמו אגב שריטות ולא אגב נשיכות.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

נקבע כי על רקע ממצאי העובדה, סעיפי החוק הרלוונטיים ופסיקת בתי המשפט, רף הרשלנות שהוצג על ידי המאשימה מצדיק את קיום ההליך הפלילי שכן עסקינן ברף רשלנות גבוה. צוין כי הכלב, כפי שנראה בתמונות, הוא כלב גדול ממדים. המערער אף ציין כי אינו מתקין זמם או מחסום על פיו של הכלב. כן צוין כי מדבריו של המערער עצמו עולה כי מדובר בכלב מפחיד וחזק ולכן נקבע כי ראוי לסכור פיו במחסום גם אם אין חובה חוקית לעשות כן. נקבע כי המערער

ער ליכולותיו של הכלב, לגודלו, לחוסנו, לעובדה שבאמצעות רגליו הוא מצליח להסיר את מחסום פיו ובשל אלו נראה שהיה עליו לנקוט משנה זהירות, אך הוא לא נקט בזהירות המתחייבת. נקבע כי המערער הסתפק בקשירת הכלב באופן לא מספק מבלי שאיש אחראי על עוצמת הקשירה ובטיחותה ומבלי שאיש אחראי על הכלב בעת היותו לכאורה קשור, זאת כאשר הכלב נקשר בסמוך למתקני שעשועים בפארק ציבורי בשעת צהריים, מקום ושעה בהם נמצאים ילדים בפארק הציבורי. נקבע כי המערער היה מודע לסיכון הנובע מן הכלב ואשר לדבריו בחקירה אף חוסם הוא את פיו בהיותו ברכבת ולכן אמור היה להרחיק את כלבו מטווח סכנה, בפרט באזור בו נמצאים ילדים צעירים. נקבע כי ככל שלא מצא לנכון לעשות זאת היה על המערער לשמור על הכלב בשבע עיניים, להחזיקו בידו ולא להסתפק בקשירה בלבד. זאת כבעל כלב סביר בנסיבותיו של הכלב הספציפי בו עסקין ובנסיבותיו של המקום הספציפי בו שהה הכלב אותה עת. נקבע כי אופן קשירת הכלב במקום בו נקשר מהווה הפרה משמעותית של חובת הזהירות המוטלת על המערער ולפיכך רשלנותו אינה מצויה ברף חומרה נמוך.

על כן, נקבע כי לא נמצא שהעמדתו של המערער לדין פלילי אינה מוצדקת למרות הנחתה הראשונית של המאשימה לפיה מדובר ב"כלב מסוכן" ולמרות שלא הוכח באופן משכנע דיו שהכלב נשך את המתלונן ולא שרט אותו. נקבע כי התנפלות כלב גדול על נער צעיר ההולך לתומו בפארק ציבורי בסמוך למתקני שעשועים, שריטת גופו וגרימת חבלות בעקבות אותה התנפלות מצדיקות את ההליך שננקט. בימ"ש קמא לא היה סבור כי שאלת הנשיכה או השריטה היא זו שאמורה הייתה לקבוע אם נכון להעמיד את המערער לדין אם לאו. כן בחן בימ"ש קמא את השאלה אם ראוי היה להורות על ביטול האישום תוך הפניית הצדדים להסדר מותנה וסבר כי לא היה מקום לכך. נקבע כי המערער התכחש לחלוטין לאחריותו, טפל טענות שווא על חוקר משטרתי, טען כי דבריו ודברי נחקרות נוספות סולפו ולגישתו כל מבוקשם של הורי המתלונן הוא לזכות בכספו מבלי שמוטלת עליו אחריות כלשהי. נקבע כי עדותו של המערער בבית המשפט הייתה בלתי מהימנה, מתחמקת ומיתממת והותירה רושם עגום. נקבע כי המערער התנער לחלוטין מאחריות ולכן לא היה מקום לנקוט בעניינו בהסדר מותנה, שכן ברי שבבסיסו של הסדר מותנה ניצבת ראשית לכל נטילת אחריות ונכונות לפיצוי. נקבע כי בסיס זה רעוע לחלוטין בהקשרו של המערער ולפיכך אין מקום לבקר את התנהלות המאשימה.

בסיכומו של דבר המערער הורשע בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן והובהר כי הרשעתו בעבירת ההחזקה אינה כוללת את תקנה 5 לתקנות העוסקות בהימצאותו של כלב מסוכן ברשות הרבים. ב"כ המערער ביקש להפנותו לשירות המבחן לצורך בחינת שאלת הרשעה והדיון בבימ"ש קמא נדחה לקבלת תסקיר וטיעונים לעונש.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

בתסקיר שירות המבחן מיום 16.5.2017 פורטו נסיבותיו האישיות של המערער, לרבות פגיעה שחווה בהיותו נער, השימוש שהוא עושה בקנאביס וטענתו כי הוא נמצא בהליכים לקבלת אישור לקנאביס רפואי. שירות המבחן התרשם כי המערער מתקשה לקחת אחריות מלאה לביצוע העבירות אולם חש חרטה בדבר התרחשותן לאור המחירים הכבדים שמשלם בגין. שירות המבחן התרשם כי המערער מתקשה להביע אמפטיה לנפגע העבירות ונושא כעס, תסכול וחרדה

מפני ההליך המשפטי, כמו גם מול הורי הילד הנפגע וכלפי מערכת אכיפת החוק והמשפט. נכתב כי תחושותיו של המערער מושפעות מחווייתו העצמית כי בעבורו לא נעשה צדק לאור פגיעתו ומהתמשכות ההליך המשפטי בעניין הפוגע. עוד צוין כי למערער אין הרשעות קודמות לחובתו ובמהלך הליך האבחון התרשם שירות המבחן מגבר מתפקד, המביע דאגה למשפחתו, דואג לפרנסתו, מתמודד עם טראומה בעברו, אשר נוכחת בחייו ומשפיעה על עמדותיו כלפי ההליך המשפטי הנוכחי ומעלה את תסכולו בדבר עשיית צדק.

שירות המבחן התרשם, כאמור, כי המערער מתקשה לקחת אחריות על עבירותיו במלואן ואינו מביע אמפטיה מספקת לנפגע העבירות. צוין כי לאור האמור מצא שירות המבחן להפנות את המערער ליחידה לטיפול בהתמכרויות, אך לאחר שיחות רבות במהלך חודשי האבחון, המערער סירב לבסוף לפנות ליחידה והתקשה להכיר באופן כנה בצורך לשמירת ניקיון מסמים כמו גם לקבלת טיפול ממוקד בתחום ההתמכרות. שירות המבחן התרשם כי המערער מעוניין בקבלת אישור לשימוש בקנאביס רפואי ואינו מעוניין בכניסה להליך טיפולי בהתמכרותו. שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירות דומות בתחום הנדון נמוך, זאת לצד שימוש בחומרים פסיכואפקטיביים המעלים את הסיכון להישנות עבירות אחרות. שירות המבחן התרשם מאי הכרתו של המערער בצורך בקבלת טיפול בהתמכרותו ולכן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. שירות המבחן המליץ לבימ"ש קמא להטיל על המערער ענישה בדמות מאסר על תנאי אשר תשמש עבורו הרתעה לעתיד ותהווה גורם מעצב ביחס להתנהגויות מסוג זה, כמו גם הטלת פיצויים לנפגע העבירה, אשר תחברו להשלכות מעשיו ולדבר אחריותו. באשר לסוגיית הרשעתו בדין ציין שירות המבחן כי המערער טען כי להרשעתו עלולה להיות השפעה על פרנסתו שכן הוא מתבקש להציג תעודת יושר לצורך עבודות כטכנאי שטח, אך על אף שהתבקש מספר פעמים להציג אישור זה לא עשה כן. כן צוין כי המערער אינו מביע נכונות לכניסה להליך טיפולי ואינו שומר על ניקיון מסמים ולכן אינו יכול לבצע עבודות של"צ. לכן שירות המבחן לא בא בהמלצה לאי הרשעתו בדין.

בגזר הדין מיום 19.6.2017 צוין כי המערער כשל בביצוע עבירות הקשורות בכלב אשר בחזקתו. הוא יצא עם כלב גדול ממדים לפארק ציבורי, קשר אותו לגדר סמוכה למתקני שעשועים ושיחק עם בני משפחתו. הכלב השתחרר מן הקשירה, קפץ על המתלונן ושרט אותו. בעקבות כך סבל המתלונן חבלות, נזקק לטיפול רפואי ואף סובל מחרדות בעקבות האירוע אותן תיאר בעדותו. נקבע כי המערער פגע בביטחון המתלונן, בשלמות גופו ובבריאותו ובמעשיו אף היה כדי לסכן את ציבור הבאים בשערי הפארק בשעת צהריים בסמוך למתקני שעשועים. בימ"ש קמא קבע כי בהינתן נסיבות ביצוע העבירות, הערכים שנפגעו מביצוען ומדיניות הענישה הנהוגה, מתחם העונש ההולם נמצא בין מאסר מותנה למאסר לתקופה קצרה שניתן לרצות בעבודות שירות. צוין כי שירות המבחן לא בא בהמלצה לסיום ההליך תוך הימנעות מהרשעה, נוכח אי נטילת אחריות, קושי לגלות אמפתיה כלפי המתלונן, השימוש שעשה המערער דרך קבע בסם מסוכן, חוסר רצונו להתגייס להליך טיפולי והעדר אפשרות לשבצו בעבודות שירות לתועלת הציבור. צוין כי ניתן היה לשקול הימנעות מהרשעה נוכח טיב העבירות בהן חטא המערער, אך לא הוכחה באופן מניח את הדעת פגיעה אנושה בשיקומו. צוין כי המערער אמנם נטול הרשעות קודמות אך משתמש דרך קבע בסם מסוכן מסוג קנאביס. צוין כי לא הוכח שהרשעתו בעבירות בהן חויב תביא לגדיעת מטה לחמו או לפגיעה קונקרטיית אחרת בעיסוקיו. לכן בימ"ש קמא לא סבר שיש לסיים את ההליך תוך הימנעות מהרשעה.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

באשר לעונש המתאים למערער בגבולות המתחם שנקבע סבר בימ"ש קמא כי יש לתת משקל לעובדה שהמערער נעדר הרשעה קודמת ולא ניתן לבטל כליל טענתו בדבר פגיעה שחווה בעבר, הגם שלא הוצגה ראיה בהקשר זה. צוין כי המערער למד לקחו מן האירוע ונראה כי הוא נוקט כיום משנה זהירות מסכנה מסתברת הכרוכה בכלב. מנגד צוין כי המערער מתקשה ליטול אחריות לביצוע העבירות, שבוי בתחושה קורבנית ואינו מגלה אהדה כלפי הקורבן האמתי של

העבירות בהן הורשע. צוין כי יש לתת משקל לחבלות מהן סבל המתלונן ולחרדתו מפני כלבים שמקורה באירוע. בסופו של דבר נגזרו על המערער 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שנתיים עבירה בה הורשע; קנס בסכום של 1,500 ₪ או חמישה ימי מאסר תמורתו; התחייבות על סך 2,500 ₪ להימנע במשך שנתיים מביצוע עבירה בה הורשע; ופיצוי למתלונן בסכום של 3,500 ₪.

טענות המערער:

המערער טוען כי בקשתו שהוגשה לפי סעיף 108 לקבל את נתוני ההעמדה לדין בעבירות של נשיכת כלב תוך דגש על נסיבות של שריטה להבדיל מנשיכה נדחתה בשלב מקדמי וחרף קבלת עמדת המערער בהכרעת הדין על פיה אין מדובר בנשיכה אלא רק בשריטה, לא ניתנה החלטה נוספת המורה על העברת נתוני האכיפה המבוקשים לידי ההגנה. נטען כי עיון באתר משרד המשפטים מעלה כי בשנים האחרונות נקטה המדינה בעבירה הנדונה בהליך מותנה בעשרות רבות של מקרים. כן נטען כי ההחלטה על העמדת המערער לדין התבססה על שלושה נתונים שגויים המחמירים את מצבו של המערער: הסברה כי מדובר בכלב מסוכן; הסברה שעסקינן בנשיכה; והסברה כי בכך שהמערער לא מודה בנשיכה הוא לא נוטל אחריות מלאה על העבירה.

לטענת המערער יש לדחות טענת המדינה כי עומדת לה חזקת חוקיות המנהל ומשכך אין מקום להעביר הנתונים לידי ההגנה, זאת במיוחד לאחר הכרעת הדין וקבלת עמדת המערער כי אין מדובר בנשיכה. כן נטען כי אכיפת הדין כנגד המערער והימנעות מאכיפה נגד אחרים כאשר מדובר במקרים דומים מהווה אכיפה בררנית המהווה אפליה פסולה. נטען כי סמכות האכיפה הופעלה נגד המערער ולא נגד אחרים שעניינם דומה, זאת ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם ומתוך שרירות גרידא. נטען כי הדבר

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמוד 13

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

פוגע בתחושת הצדק וההגנות. כן נטען כי ההגנה הציגה בפני בית המשפט תשתית ראייתית משמעותית על פיה בתיקים רבים נוקטת המדינה בהליך מותנה בעבירה בה הואשם המערער ובכל הנוגע לנתוני ההעמדה לדין לא יכלה ההגנה להציג מקרים בהם לא הועמדו חשודים לדין בעבירה הנדונה, זאת לאור דחיית הבקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"). נטען כי עיון באתר האינטרנט של משרד המשפטים מעלה כי עשרות מקרים של נשיכת כלב נסגרו בנקיטת הסדר מותנה. עוד נטען כי אין החלטה מנומקת של המדינה בזמן אמת עובר להחלטה להגיש כתב אישום על פיה אין במקרה דנן מקום לנקיטת הליך מותנה. נטען כי הטעמים שהעלתה המדינה לאי נקיטת הליך מותנה אינם יכולים לעמוד במבחן הביקורת.

באשר לטענה שהמערער לא נוטל אחריות מלאה לביצוע העבירה טוען המערער שהוא טען בבימ"ש קמא שתי טענות עובדתיות שהתקבלו: טענת המערער כי אין מדובר בכלב מסוכן התקבלה על ידי המאשימה עצמה שתיקנה את כתב האישום והטענה כי אין מדובר בנשיכה אלא בשריטה שהתקבלה במסגרת הכרעת הדין. נטען כי באשר לחומרת הפגיעה עיון באתר משרד המשפטים מעלה כי גם בנסיבות של פגיעות דומות או חמורות יותר ננקטו הסדרים מותנים. על כן, נטען כי במקרה זה לא נשקלה כלל האפשרות לנקיטת הסדר מותנה בטרם הגשת כתב אישום ובהמשך כאשר הועלתה על ידי ההגנה הצעה לנקיטת הסדר נאחזה המדינה בטענה שהרכבת יצאה מהתחנה והאישום הוגש ועל טענה זו הביע אף בימ"ש קמא פליאה.

המערער טוען כי אכן ככלל עומדת לרשות המנהלית חזקת התקינות המנהלית שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין ובאופן שוויוני, ודאי כאשר פעלה בהתאם להנחיותיה הפנימיות, אך נטען כי משהראה המערער לכאורה כי בוצעה הבחנה לא ראויה בין מי שנתוניהם הרלוונטיים שווים, יש בכך כדי לערער את חזקת התקינות המנהלית ולהעביר את הנטל אל כתפי הרשות המנהלית שתתבקש להוכיח כי האכיפה התבססה על שיקולים ענייניים בלבד שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה. נטען כי במקרה דנן כלל לא נשקלה האפשרות לעריכת הסדר מותנה והמאשימה אף סירבה לנמק סירובה, למרות שהמאשימה הגיעה להסדרים מותנים עם חשודים באותה עבירה ובמקרים כמעט זהים. נטען כי המאשימה פעלה באופן בלתי סביר והפרה חובתה לנקוט באמצעי המידתי ביותר ונוכח סירובה לנמק החלטתה לא עומדת לה בהקשר זה חזקת תקינות המנהל. לכן נטען כי יש להורות על ביטול כתב האישום.

עוד טוען המערער כי נסיבות המעשה אינן מגיעות כדי הרף הפלילי הנדרש וכי מהראיות שהוצגו עלו נסיבות קלות יחסית של רשלנות שכן המערער קשר את הכלב ולא נתן לו להסתובב חופשי וגם אם הכלב השתחרר ושרט את המתלונן אין לומר כי מדובר ברמת רשלנות המצדיקה הרשעה בפלילים.

לחילופי חילופין טוען המערער כי אין מקום להותיר את ההרשעה על כנה שכן לא רק שנסיבות העבירה הינן קלות יחסית ומדובר במערער נורמטיבי, אלא שבאשר למקרים זהים הביעה המאשימה עמדתה במקביל לניהול ההליך כי די בכריתת הסדר מותנה שאין בצדו הרשעה ואינו כולל את האלמנט המתייג

7 מתוך 20

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

שברישום פלילי. נטען כי ההרשעה והתמשכות ההליכים הפליליים פגעו במערער ומשפחתו והרשעה בדין עלולה לפגוע בעתידו של המערער.

המערער מבקש לקבל את הערעור ולבטל את הרשעתו לאור טענה לאכיפה מפלה בשל אי נקיטת הליך מותנה. נטען

כי בזמן אמת העניין לא נשקל. כן נטען כי הגשת כתב האישום התבססה על נתונים שגויים (הסברה המוטעית שמדובר בכלב מסוכן; הסברה המוטעית שמדובר בנשיכה ולא בשריטה; והסברה שהמערער לא נוטל אחריות מלאה למעשיו נוכח עמידתו על הטענה כי הכלב רק שרט ולא נשך). לחילופין מבוקש לקבל את הטענה כי המקרה אינו עונה על רף הרשלנות הדרוש להרשעה בפלילים. כן מבוקש לקבל את הערעור בכל הנוגע לדחיית הבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ ולהורות על העברת מלוא נתוני האכיפה כדי לבחון את מדיניות האכיפה במקרים דומים. לחילופי חילופין מבוקש לבטל את הרשעתו של המערער בדין.

טענות המשיבה:

המשיבה טוענת כי תנאי בסיסי להסדר מותנה הוא לקיחת אחריות מלאה על האשמה ובמקרה זה לא הייתה נטילת אחריות מלאה. נטען כי במקרה זה המערער טען שהכלב כלל לא השתחרר מהקשירה וכן טען שאין קשר סיבתי בין החבלות על גוף המתלונן לבין האירוע. נטען כי מדובר בכפירה באחריות ולכן לא ניתן להלין על התביעה שלא מצאה לנכון לעשות עמו הסדר מותנה.

כן נטען כי תנאי נוסף להסדר מותנה הוא כי העונש המתאים אינו כולל עונש מאסר בפועל וכאן התבקש עונש של מאסר בעבודות שירות שהוא למעשה מאסר בפועל. נטען כי מבחינת חומרת האירוע לא מדובר בתיק שמתאים להסדר מותנה. הנימוק העיקרי לכך הן תוצאות הפגיעה הקשות במתלונן שהינו נער, שנגרמו לו המטומות בחלקי גוף שונים כמפורט בתעודה הרפואית, זאת בלי קשר לשאלה אם מדובר בשריטה. נטען כי מדובר בקטין שהלך לגן משחקים והותקף על ידי כלב גדול ממדים ונזקק לטיפול רפואי ולכן מדובר במקרה עם תוצאות חמורות שאינו מצדיק הסדר מותנה.

המשיבה טוענת כי הליך הסדר מותנה נתון לשיקול דעת המאשימה אשר משכללת מכלול של נתונים. כן נטען כי בהסדר מותנה אין הרשעה ובמקרה זה בימ"ש קמא בחר להרשיע את המערער ולגזור עליו עונשים ולכן גם לפי התוצאה הסופית אין זה המקרה להסדר מותנה. נטען כי בסופו של דבר בימ"ש קמא לא האמין לגרסת המערער ודחה אותה ובחר להרשיעו ולכן לא היה מקום להסדר מותנה בתיק מלכתחילה.

לטענת המשיבה, לאחר שנוהל הליך פלילי וקיימת הרשעה אין אפשרות לנקוט בהליך של הסדר מותנה ואין אפשרות לבטל את ההליך שנוהל. הסדר מותנה נועד לחסוך זמן שיפוטי וכעת אי אפשר למחוק הכל.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

לגבי ההרשעה טוענת המשיבה כי המערער נשלח לתסקיר והגיע תסקיר שלילי ביותר שלא ממליץ על ביטול ההרשעה. בתסקיר נכתב כי המערער לא לקח אחריות מלאה, לא הביע אמפטיה כלפי המתלונן, אינו מוכן להליך טיפולי לטיפול בבעיית הסמים ואינו מתאים לשל"צ. המערער אף התבקש להגיש מסמכים להוכחת הטענה שהרשעה תפגע בעבודתו אך הוא נמנע מלהגיש מסמכים אלה. לכן שירות המבחן לא המליץ לבטל את ההרשעה. נטען כי במקרה זה אין עילה

לביטול ההרשעה.

לעניין הבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ לקבלת נתוני ההעמדה לדין בעבירות דומות טוענת המשיבה כי אין לכך כל משמעות שכן יש תיקים רבים שמגיעים ונסגרים מחוסר ראיות ובכל תיק בסיס ראייתי שונה. לכן אין רלוונטיות לנתונים שהתבקשו. נטען כי באתר האינטרנט יש נתונים והם היו בידי ב"כ המערער אשר עשה בהם שימוש, אך הם מציגים מקרים בהם נעשה הסדר מותנה. נטען כי כל תיק תלוי בראיות שלו.

המשיבה מבקשת לדחות את הערעור על כל חלקיו. דיון והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת תיק בימ"ש קמא סבורני כי יש לדחות את הערעור על כל חלקיו, פרט לערעור לעניין עצם ההרשעה ויש לבחון עניין הרשעתו של המערער באמצעות תסקיר מבחן משלים שיוגש לביהמ"ש של הערעור לשם בחינת טענות המערער כי הרשעתו תפגע בעתידו ובפרנסתו. אבהיר בהמשך.

העמדת המערער לדין וטענתו לעניין חיוב התביעה לקיים עמו הליך של הסדר מותנה: טענתו העיקרית של המערער היא כי ההחלטה על העמדת המערער לדין התבססה על שלושה נתונים שגויים שהחמירו את מצבו של המערער: הסברה כי מדובר בכלב מסוכן; הסברה שעסקין בנשיכה; והסברה כי בכך שהמערער לא מודה בנשיכה הוא לא נוטל אחריות מלאה על העבירה. נטען כי לולא נתונים שגויים אלה היה מקום לערוך עם המערער הסדר מותנה ולא להביאו לדין ובטח שלא להרשיעו. סבורני כי לא ניתן לקבל את הטענה כי במקרה זה היה מקום לערוך עם המערער הסדר מותנה וכי רק בשל הנתונים השגויים הנ"ל לא נערך עמו הסדר מותנה. גם בהתחשב בכך שהתקבלו טענותיו לעניין היותו של הכלב כלב מעורב ולא מסוג הכלבים המסוכנים על פי הדין וכן טענותיו כי מדובר בשריטה ולא בנשיכה, הרי שהמערער לא נטל אחריות מלאה על העובדות המהוות את העבירה ולכן לא ניתן היה להגיע עמו להסדר מותנה. אבהיר להלן:

ההסדר המותנה:

סגירת תיק בהסדר בהתאם להוראות סעיף 67א - 67יב לחסד"פ הוא חידוש חקיקתי [תיקון 66 לחסד"פ, ס"ח תשע"ב מסי 2374 מיום 2.8.2012 עמי 599 (ה"ח הממשלה תשס"ט מסי 416 עמי 210)]. מטרתו של ההליך היא יצירת חלופה להליך פלילי והוא מבוסס על גיבוש הסדר ללא צורך בהגשת כתב אישום ובמסגרתו גיבוש מעין הסדר טיעון. להליך דמיון לחלופות להליך פלילי בדמות חוק העבירות המנהליות תשמ"ו - 1985 או עבירות של ברירת קנס, אלא שבשונה מהם ההליך מיועד לאפשר גיבוש הסדר לא רק בעבירות קלות שעניינן ב"רע מכוח איסור" (mala prohibita) אלא גם בעבירות פליליות רגילות (mala per se).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

הליך של הסדר מותנה מבוסס על הודאה של חשוד בעובדות המהוות עבירה [ראו בהוראות סעיף 67ב' (א), סעיף 67הי(2) לחסד"פ]. ראו גם בג"ץ 8049/16 לאה אלון נ' פרקליטות המדינה (המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין) (6.3.2017). אמנם ניתן לטעון כי בקיום תנאי ההודאה מותר החשוד/נאשם על חלק מזכויותיו בהליך הפלילי אלא שזכויות אינן חובות. חשוד/נאשם רשאי לוותר על זכויותיו אם סבור הוא שהוויתור עדיף על פני התגוננות בהליך פלילי

עמוד 19

והסיכון באפשרויות שההליך כולל. מדובר בויתור על זכויות בעל אופי הסכמי הנערך בצל ההליך הפלילי שעניינו בהודאה בצד הסדר ענישה שיהיה פחות מהענישה האפשרית והצפויה אם יקוים ההליך הפלילי במלואו [ראו: אורן גזל-אייל, "הסדרי ענישה - הצעה להליך חדש", עיוני משפט ל(125) 1 (נובמבר 2006)]. לענין ענישה תנאי מוקדם להסדר מותנה הוא שהעונש המתאים לחשוד, לדעת התובע, אינו כולל מאסר בפועל (סעיף 67א(ד)(1) לחסד"פ). בפסק הדין שניתן בבג"ץ 8088/14 נגיאח מבארק מוסא פרחאת ני היועץ המשפטי לממשלה (27.9.2017) מבהיר בית המשפט את מהותו של ההסדר המותנה:

"הסדר מותנה הוא כלי חדש יחסית שניתן בידי רשויות התביעה במסגרת תיקון מסי 66 לחוק סדר הדין הפלילי. תיקון זה נכנס לתוקפו ביום 2.5.2013 (להלן: התיקון לחוק), ובגדרו הוסף סימן אי1 בפרק די לחוק. התיקון לחוק מסמי, את רשויות התביעה לסגור בתנאים מסוימים תיק חקירה נגד חשוד בעילה של "סגירה בהסדר" חרף קיומן של ראיות מספיקות להגשת כתב אישום, אם ראו כי יש בכך כדי לענות בנסיבות המקרה על העניין לציבור (ראו: סעיף 67א לחוק סדר הדין הפלילי). במסגרת ההסדר מתחייבת התביעה להימנע מהגשת כתב אישום בגין העבירה המיוחסת לחשוד, ואילו על החשוד להודות בעבירה ולקיים תנאים שונים שיכללו בהסדר, כגון תשלום לאוצר המדינה, תשלום פיצוי לנפגע העבירה ועמידה בתכנית טיפול ושיקום (ראו: סעיפים 67ב-67ג לחוק סדר הדין הפלילי). לרשויות התביעה נשמרת האפשרות להעמיד את החשוד לדין אם לא מילא את תנאי ההסדר (ראו: סעיף 67ז(ג) לחוק סדר הדין הפלילי). התכליות המונחות ביסוד התיקון לחוק הן יצירת "התאמה טובה יותר בין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה לבין חומרת התגובה החברתית המופעלת נגד העבריין" לצד "הרחבת האכיפה על תיקים פליליים שכיום נסגרים מחוסר עניין לציבור, בין מאחר שאינם מצדיקים סנקציה פלילית ובין בשל אילוצי כוח אדם וזמן שיפוטי" (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מסי 61) (הסדר לסגירת תיק מותנית), התשס"ט-2008, ה"ח 210). מדובר, אפוא, ב"נתיב ביניים" בין סגירת תיק בעילה של היעדר עניין לציבור לבין העמדה לדין פלילי".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

הביקורת השיפוטית על החלטת התביעה בעניין עריכת הסדר מותנה:

עריכת הסדר מותנה בהתאם לתיקון 66 לחסד"פ נתונה לשיקול דעתה של התביעה ומטרתה, כאמור, יצירת התאמה בין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה לבין חומרת התגובה החברתית המופעלת נגד העבריין. מדובר בשיקול דעת מנהלי של התביעה בבואה להחליט על הגשת כתב אישום. בהתאם, על התביעה לפעול בהתאם לחובתה כרשות מנהלית,

עמוד 21

לבחון את מכלול העובדות, לשקול את השיקולים הנדרשים לעניין ולקבל את החלטתה משיקולים ענייניים וסבירים.

במסגרת ההליך הפלילי ניתן לתקוף את שיקול הדעת המנהלי של התביעה בטענות מתחום המשפט המנהלי [ראו: ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פר- (10.9.2013)]; רענן גלעדי, "דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים", ספר אליהו מצא (אהרן ברק, איילה פרוקצ'יה, שרון חנס, רענן גלעדי עורכים, הוצאת אוניברסיטת תל אביב והוצאת נבו (2015) עמי 529]. נאשם יכול לתקוף את החלטת התביעה להגיש כנגדו כתב אישום גם בעילות בעלות אופי מנהלי ולטעון כי הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית (סעיף 149(10) לחסד"פ). הכלל הוא כי בידי התביעה, כרשות מנהלית, מסור שיקול דעת מנהלי אשר עליה להפעילו בסבירות. מדובר בשיקול דעת רחב ובגדרו ניתן להעמיד או שלא להעמיד אדם לדין ובלבד שהחלטה התקבלה על יסוד טעמים ענייניים. הלכה היא כי החלטת רשויות האכיפה להעמיד לדין את פלוני ובה בעת להימנע מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, לרבות בדרך של עריכת הסדר מותנה, אינה מקימה בהכרח טענה להגנה מן הצדק. נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי טענת ההגנה מן הצדק שמורה רק למקרים מובהקים וחריגים וכי יש לקבלה בזהירות ובמשורה [ע"פ 8057/16 לאוניד שטרימר נ' מדינת ישראל (9.8.2017) פסקה 24 והאסמכתאות שם]. עוד נפסק כי על הטוען טענת הגנה מהצדק כנגד שיקול הדעת של התביעה בעצם הגשת כתב האישום מוטל הנטל לתמוך את טיעונו בתשתית עובדתית מספקת אשר יש בה כדי להפריך את חזקת החוקיות ממנה נהנית התביעה ככל רשות שלטונית אחרת [ע"פ 7621/14 גוטסדינר נ' מדינת ישראל (1.3.2017) ; בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש- עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 289 (1999)]. ככלל, אין ביהמ"ש נוהג להתערב בשיקול דעת התביעה לעניין העמדה לדין או עריכת הסדר טיעון והדברים נכונים גם לגבי עריכת הסדר מותנה. בשים לב לשיקול הדעת המקצועי הרחב המסור למשיבה בהחלטות אלה, נדרש חוסר סבירות קיצוני או עיוות מהותי לשם התערבות בשיקול הדעת של המשיבה [בג"ץ 8088/14 הנ"ל].

על רקע העקרונות שפורטו יש לבחון האם בנסיבות העניין נפל פגם בהחלטה שלא לערוך עם המערער הסדר מותנה אשר הצדיק את התערבותו של בית המשפט.

החלת העקרונות של עריכת הסדר המותנה על המקרה שבפנינו:

המערער הועמד לדין בעבירות של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, ועבירת 'החזקה' לפי סעיף 11 ביחד עם סעיף 18 לחוק להסדרת הפיקוח על הכלבים.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמוד 23

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ע"פ 62104-07-17 תמר ני מדינת ישראל

סעיף 338(א) לחוק העונשין קובע כי:

"העושה אחת מאלה בדר, נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסבו חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

(6) אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הברוכה בחיה שבהחזקתו;

ניתן לראות כי יסודות העבירה עוסקות ביצירת סיכון ואי נקיטת אמצעי זהירות. כדי שהעבירה תתקיים אין הכרח כי יגרם נזק בפועל וככל שנגרם הנזק אין נדרש קיומו של נזק שניתן להגדירו כנזק חמור. די ביצירת הסיכון ובאי נקיטת אמצעי זהירות מפני הסכנה כדי לקיים את יסודות העבירה. כאשר נגרמת חבלה כתוצאה מההתרשלות בפיקוח על החיה אין למידת החבלה השלכה על קיום יסודות העבירה.

סעיף 11(א) לחוק הפיקוח קובע:

"המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצריו (להל! - החצרים), אלא אם כ! הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו..."

גם כאן אין יסודות העבירה מבחינות בין סוג הכלב ו/או בתוצאות של אי קיום השליטה בכלב. עצם איבוד השליטה בכלב, יהיה סוגו אשר יהיה, מהווה עבירה.

בשלבם שקדמו להגשת כתב האישום לא היה המערער מיוצג (יתכן כי הסדרת ייצוג בשלב המוקדם של ההליך הייתה מובילה לכיוון אחר מזה שהתפתח ואולם אלו הם פני הדברים, ולכך אתיחס בהמשך). לאחר שהוגש כתב אישום ובישיבת המשפט הראשונה ביום 11.2.2015 הבהירה ב"כ המאשימה כדלקמן: "לשאלת בית המשפט, אני אומרת שקיימת אפשרות שנעתור לעונש של מאסר בפועל, אם הנאשם יורשע במיוחס לו בכתב האישום. אני מודעת לכן שלא ציינו זאת בכתב האישום אן לבקשת בית המשפט ביררתי פעם נוספת את עמדתנו". יוער כבר כעת כי בהצהרת ב"כ המאשימה נשללת האפשרות לעריכת הסדר מותנה, בהתאם להוראות החסד"פ. כפועל יוצא מהצהרה זו הורה בית המשפט למנות למערער/הנאשם סניגור ציבורי.

בישיבת בית משפט קמא מיום 20.4.15 כפר המערער באמצעות בא כוחו כפירה כללית בעובדות כתב האישום. בהמשך, ביום 26.4.15 הגיש לבית המשפט כפירה מפורטת בכתב. במסגרת כפירתו בכתב הודה אמנם כי הוא הבעלים של הכלב המעורב באירוע, תוך שהוא טוען שמדובר בכלב מסוג שונה מזה שנטען בכתב האישום. בסעיף 3ב' לכפירה בכתב ציין הסניגור כי הנאשם לא חולק על האמור בסעיף 4 לכתב האישום בו נרשם כי "...לפתע השתחרר הכלב מקשירתו ורץ אל עבר המתלונן" ואולם טען כי "לא מדובר ברשלנות ברף כזה המצדיק הטלת אחריות פלילית על בעל כלב וזאת להבדיל אולי מעילה אזרחית". עם זאת בהמשך, בעדותו בבימ"ש קמא מיום 9.10.2016, טען המערער כי "הכלב לא השתחרר כמו שכתבו" (עמי 32 שי 15), זאת בניגוד לאמור בכפירתו המפורטת שם הודה באמור בסעיף 4 לכתב האישום. מדובר, אם כן, בכפירה בקיומה של עבירה פלילית.

12 מתוך 20

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

המערער גם כפר בסוג החבלות שנגרמו לנפגע העבירה ובקשר הסיבתי שבין החבלות למעשיו של הכלב. בהודעתו במשטרה מיום 16.4.14 עולה כי המערער טען שהמתלונן רק נשרט על ידי הכלב, שריטה שטופלה באמצעות מגבון ולא היה צורך בקבלת טיפול רפואי (ת/5). המערער טען כי החבלות הנראות בתמונות ת/1 הן לא חבלות בעקבות האירוע (עמי 33 שורות 1-2 לפרוטוקול מיום 9.10.2016). כן טען כי החבלות האלה לא היו לאחר שהכלב שרט את

עמוד 25

המתלונן (עמי 33 שורות 31-32 לפרוטוקול הדיון מיום 9.10.2016). המערער טען בעדותו כי אמר לשוטר שחקר אותו כי לא מדובר בחבלות שנגרמו בעקבות השריטה אך השוטר לא רשם את דבריו (ראו למשל עמי 35 שורות 1-7 לפרוטוקול הדיון מיום 9.10.2016). המערער טען, לאורך כל ההליך והחל מתחילת חקירת המקרה, כי לא נגרמו למתלונן חבלות המצדיקות טיפול רפואי וטען שהוריו של המתלונן מנסים לבנות תיק נגדו על מנת לקבל פיצוי וכי זו הדרך בה הם נוהגים דרך קבע. בהמשך טען טענות גם כלפי השוטר שניהל את החקירה (גם מתסקיר שירות המבחן, אליו אתייחס בהמשך, עולה כי המערער לא הצליח להביע אמפטיה למתלונן ולפגיעות שנגרמו לו).

בנסיבות אלו לא התקיימו התנאים הקבועים בחוק לקיומו של הסדר מותנה, כפי שביקש ב"כ המערער להורות: המערער כפר ביסודות העבירות שיוחסו לו כאשר טען שהכלב כלל לא השתחרר מקשירתו; המערער כפר בקיומה של רשלנות במידה המהווה עבירה פלילית; המערער כפר בגרימת החבלה לנפגע העבירה; טענתו של המערער כי הכלב היה קשור היטב ולא היווה סכנה מהווה גם כפירה בביצוע עבירה של החזקה לפי סעיף 11(א) לחוק הפיקוח.

על אלו יש להוסיף כי עמדתה המקדמית של התביעה הייתה כי בנסיבות המקרה יש מקום לגזור על המערער עונש של מאסר (וכך גם טענה בסופו של ההליך, לאחר ההרשעה).

מכאן שלא התקיימו התנאים המפורטים בחסד"פ לעריכתו של הסדר מותנה חלף הגשת כתב אישום.

נבהיר לעניין זה כי שיקול הדעת של התביעה בהגשת כתב אישום נבחן בהתאם לנתונים שבפניה בעת קבלת ההחלטה להגשת כתב האישום. כך גם החלטה שלא להציע או לאשר קיומו של הסדר מותנה עם הנאשם. העובדה שבסופו של הליך נקבע כי חלק מהעובדות שלהן טענה המאשימה לא הוכחו אין משמעה כי שיקול הדעת המנהלי בהגשת כתב אישום או בעת ההחלטה להמשיך בהליך הפלילי עד תומו היה פסול או לקוי. גם אם בסופו של יום מזוכה נאשם אין ללמוד מכך כי נפל פגם בשיקול הדעת המנהלי בעצם הגשת כתב האישום וניהול ההליך [ראו, על דרך ההיקש, את ההלכות לעניין פסיקת פיצוי לנאשם שזוכה, שם נקבע כי זיכויו של נאשם או ביטול האישומים נגדו אינם מצדיקים כשלעצמם פסיקת פיצוי מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, אלא בהתקיים אחת משתי עילות - כאשר "ראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה", או כשבית המשפט "ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת". העילה שבגדרה נטען לחוסר יסוד לאשמה, "ניתן לראות בה שלוחה ונגזרת של דיני הנזיקין", דברי השופט מי חשין ב-ע"פ 4466/98 דבש ני מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73, 89 (2002)]. שיקול הדעת המנהלי נבחן בהתאם לנתונים שהיו בידי המאשימה בעת ששקלה האם להגיש כתב אישום ולנהל הליך פלילי עד תומו.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

בשים לב לכל האמור לא ניתן לקבל את טענת המערער כי סירוב המאשימה לשקול הסדר מותנה במקרה זה נבע משיקולים לא ענייניים וכי מדובר באכיפה לא שוויונית או פסולה שיש לבטלה מטעמים של צדק.

גם לאחר סיומו של ההליך הפלילי, על רקע קביעותיו של בית משפט קמא, לא ניתן לומר, בראיה לאחור, כי נפל פגם בשיקול הדעת המנהלי כאשר הוחלט לקיים הליך פלילי מלא ולא להציע למערער הסדר מותנה. אין לקבל טענת

המערער כי מדובר ברשלנות במידה שאינה מצדיקה העמדה לדין. כפי שקבע בימ"ש קמא בהכרעת דין מפורטת לאחר שבחן את הראיות שהוצגו לפניו ואת עדויות המעורבים בפרשה, הוכח במידה הדרושה שכלבו של המערער הצליח להשתחרר מן הקשירה ולהתנפל על המתלונן אשר עבר בקרבת מקום. נקבע כי הכלב שהתנפל על המתלונן נעמד על רגליו האחוריות כאשר רגליו הקדמיות מונחות על גוף המתלונן ובעשותו כן גרם למתלונן חבלות אשר תועדו בתיעוד הרפואי ובתמונות שצולמו למחרת היום. נקבע כי על רקע ממצאי העובדה, סעיפי החוק הרלוונטיים ופסיקת בתי המשפט, רף הרשלנות שהוצג על ידי המאשימה מצדיק את קיום ההליך הפלילי שכן עסקינן ברף רשלנות גבוה. צוין כי הכלב, כפי שנראה בתמונות, הוא כלב גדול ממדים והמערער אף ציין כי אינו מתקין זמם או מחסום על פיו של הכלב. כן צוין כי מדבריו של המערער עצמו עולה כי מדובר בכלב מפחיד וחזק ולכן נקבע כי ראוי לסכור פיו במחסום גם אם אין חובה חוקית לעשות כן. נקבע כי המערער ער ליכולותיו של הכלב, לגודלו, לחוסנו, ובשל אלו נראה שהיה עליו לנקוט משנה זהירות, אך הוא לא נקט בזהירות המתחייבת. נקבע כי המערער הסתפק בקשירת הכלב באופן לא מספק מבלי שאיש אחראי על עוצמת הקשירה ובטיחותה ומבלי שאיש אחראי על הכלב בעת היותו לכאורה קשור, זאת כאשר הכלב נקשר בסמוך למתקני שעשועים בפארק ציבורי בשעת צהריים, מקום ושעה בהם נמצאים ילדים בפארק הציבורי. נקבע כי המערער היה מודע לסיכון הנובע מן הכלב ואשר לדבריו בחקירה אף חוסם הוא את פיו בהיותו ברכבת ולכן אמור היה להרחיק את כלבו מטווח סכנה, בפרט באזור בו נמצאים ילדים צעירים. נקבע כי ככל שלא מצא לנכון לעשות זאת היה על המערער לשמור על הכלב בשבע עיניים, להחזיקו בידו ולא להסתפק בקשירה בלבד. זאת כבעל כלב סביר בנסיבותיו של הכלב הספציפי בו עסקינן ובנסיבותיו של המקום הספציפי בו שהה הכלב אותה עת. נקבע כי אופן קשירת הכלב במקום בו נקשר מהווה הפרה משמעותית של חובת הזהירות המוטלת על המערער ולפיכך רשלנותו אינה מצויה ברף חומרה נמוך.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

על כן, בנסיבות אלו, לאור קביעותיו העובדתיות וקביעות המהימנות שקבע בימ"ש קמא, קביעות שאין ביהמ"ש שלערעור נוהג להתערב בהן [ראו: ע"פ 4784/13 ניר סומן נ' מדינת ישראל (18.2.2016) פסקה 93 - 94 בפסק דינו של השופט סולברג. ראו גם ע"פ 8146/09 אבשלום נ' מדינת ישראל (8.9.2011) וסקירת ההלכות בפסק דינו של השופט עמית], וגם במקרה זה לא מצאתי כי יש מקום להתערב בהן, אינני סבור כי יש לקבל טענת המערער שהעמדתו

לדין פלילי אינה מוצדקת, זאת גם בהינתן שהתקבלו טענותיו כי אין מדובר בכלב מסוג מסוכן לפי הדין ולמרות שלא הוכח באופן משכנע דיו שהכלב נשך את המתלונן ולא "רק" שרט אותו. סבורני, כפי שקבע בימ"ש קמא, כי התנפלות כלב גדול על נער צעיר ההולך לתומו בפארק ציבורי בסמוך למתקני שעשועים, שריטת גופו וגרימת חבלות בעקבות אותה התנפלות מצדיקה את ההליך שננקט. על כן, לא ניתן לקבל את הטענה כי בנסיבות אלו לא היה נכון להעמיד את המערער לדין.

בנסיבות אלו אין גם מקום לקבוע כי היה מקום להורות על העברת הנתונים בהתאם לבקשה שהוגשה לפי סעיף 108 לחסד"פ שכן כפי שטענה ב"כ המשיבה, כל מקרה ונסיבותיו ובנסיבות המקרה כפי שנקבע לא ניתן לומר שהעמדת המערער לדין לא הייתה מוצדקת ויש לדחות טענותיו לעניין זה.

על כן, בסיכומי של דבר, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בקביעותיו של בימ"ש קמא כי בנסיבות המקרה היה ראוי להעמיד לדין את המערער, אף אם במקרים דומים אחרים נערכו עם חשודים הסדרים מותנים והם לא הועמדו לדין, זאת לאחר שהודו ונטלו אחריות על העובדות המהוות את העבירה ותוצאותיה.

נזכיר עוד כי ממילא לא התמלא התנאי המוקדם לקיומו של הסדר מותנה והוא שאין בדעת המאשימה לעתור לעונש של מאסר בפועל. במקרה שבפני הודיעה המאשימה על כוונתה לעתור למאסר בפועל מראשיתו של ההליך ואף טענה לגזירת עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות. גם כאן, העובדה שבית משפט קמא לא גזר עונש של מאסר אין משמעה כי בעמדת המאשימה נפל פגם מנהלי שהצדיק את התערבותו של בית המשפט בשיקול הדעת המנהלי לעניין עצם קיומו של ההליך הפלילי במלואו.

הרשעת המערער בדין:

בטרם גזירת הדין ביקש המערער כי תבוטל הרשעתו. לטענתו, הרשעה עלולה לפגוע בעבודתו כטכנאי שטח. עם זאת לא המציא המערער לשירות המבחן וכן לבית המשפט ראיות בנוגע להשפעות הרשעתו על עיסוקו ויכולתו להמשיך ולעבוד.

לבית המשפט הוגש תסקיר אשר לא המליץ על הימנעות מהרשעה. שירות המבחן ציין כי מדובר בנאשם ללא עבר פלילי וכן ציין כי מהדברים שמסר הנאשם עלה כי בעבר, בילדותו, סבל מפגיעה שלא נפרט במסגרת פסק הדין מטעמי צנעת הפרט. פגיעה זו משפיעה, כך נטען, על התנהגותו. שירות המבחן נמנע מהמלצה שלא להרשיע את המערער משני טעמים עיקריים: הראשון הוא שבבדיקות שנערכו לנאשם נמצא כי השתמש בסם מסוג קנאביס, והוא אף אישר זאת לקצין המבחן. שירות המבחן ביקש לשלב את המערער בטיפול לגמילה משימוש בסם וזה סירב. הטעם השני היה העדר ראיות כי הרשעה בדין תפגע בעיסוקיו של הנאשם. בנוסף קבע שירות המבחן כי המערער אינו מודה במיוחס לו ואינו מגלה אמפתיה לנפגע העבירה. על רקע חוות דעתו השלילית של שירות המבחן החליט בית משפט קמא להורות על הרשעתו.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

סבור אני כי בנסיבות העניין יש לבחון שוב את סוגיית עצם הרשעתו של המערער והשימוש בחלופות להרשעה ולענישה.
אפרט להלן:

הכלל הוא שנאשם שנמצא כי ביצע עבירה יורשע בדין וכי רק במקרים חריגים ימנע בית משפט מהרשעתו. אך לכלל זה

ישנם חריגים. "המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה" [ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (31.12.2007)]. החוק מאפשר אפוא לבית המשפט להימנע מהרשעה או לבטלה, הגם שנקבע כי הנאשם עבר עבירה, וזאת תוך האפשרות לחייבו בביצוע שירות לציבור או בהטלת צו מבחן [סעיף 192א לחסד"פ; סעיף 1(א)(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969; סעיף 71א(ב) לחוק העונשין]. החוק אינו קובע את התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה, ולכן שאלה זו מסורה לשיקול דעתו הרחב של בית המשפט. בין יתר הנתונים שיש בהם כדי להשפיע על ההחלטה השיפוטית הוא טיב העבירה בה הורשע נאשם. לעניין זה ניתן להבחין בין עבירות של אחריות קפידה, עבירות של רשלנות ועבירות של מחשבה פלילית [ראו: רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי (10.9.2013)]. יש מקרים בהם סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים [ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)].

סבור אני כי בנסיבות מקרה מסוים זה, על רקע העובדות כפי שהתבררו בבית משפט קמא, וכאשר מדובר בביצוע עבירות של רשלנות, בהעדר עבר פלילי קודם וכאשר מעשה העבירה לא גרם לנזק רב, כי אז ניתן לשיקול בחיוב אפשרות של הימנעות מהרשעה.

על זאת יש להוסיף כי לטעמי קיים קושי בחלק מהנמקת שירות המבחן בתסקירו. המערער הועמד לדין בעבירות שפורטו לעיל. עיקר המלצתו של שירות המבחן מבוססת על העובדה ששירות המבחן מצא כי המערער משתמש לעיתים בסם מסוג קנביס וביקש לשלבו בטיפול לגמילה. סירובו להשתלב בטיפול היה הבסיס העיקרי להמלצת שירות המבחן. נראה כי בכך יש מעין תמיכה של שירות המבחן בהרשעה על בסיס עבירה שלא יוחסה לנאשם בכתב אישום ומבלי שנסיבות השימוש בקנאביס הובהרו. שירות המבחן מציין כי המערער מנסה לקבל אישור לשימוש בקנאביס רפואי על רקע אותה פגיעה בעבר שלא פורטה במסגרת פסק הדין מטעמי צנעת הפרט. לא ברור, על רקע האמור בתסקיר שירות המבחן, אם יש בסיס לבקשתו להיות מטופל בקנאביס רפואי ובכל מקרה גיבוש מסקנה שלילית בעניינו על בסיס זה, מבלי שהשימוש בקנאביס מהווה חלק מכתב האישום ומבלי שנסיבות השימוש הובהרו, מהווה פגיעה בזכויות דינויות ומהותיות של המערער.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

מכאן להנמקה כי המערער אינו מביע אמפטיה מספיקה לנפגע העבירה. שירות המבחן מציין כי חלק מתגובותיו של המערער מושפעות מאותו אירוע טראומתי בעברו. עוד מציין שירות המבחן כי מאז האירוע מרחיק המערער את כלבו מהציבור ומקפיד לשמור על כללי הבטיחות יותר משעשה בעבר. בהתאם מציין שירות המבחן כי קיימת גם רמת מסוכנות נמוכה להישנות עבירות דומות (הגם ששירות המבחן מצביע על חשש לעבירות שהן פועל יוצא של שימוש

בסמים, ולעניין זה התייחסתי לעיל). סבור אני כי בנסיבות המורכבות של אישיות המערער לא ניתן לומר שבמקרה זה לא ניתן לבחון את האפשרות להימנע מהרשעתו.

אוסף עוד כי הפסיקה אינה מגדירה את עצם ההרשעה כרכיב בענישה, אלא כאמצעי שעיקרו מנהלי שעיקר השלכותיו ברישום הפלילי המהווה אמצעי להעברת מידע מתריע לציבור [רע"פ 3515/12 הנ"ל; דנ"פ 9384/01, מוחמד אל נסאסרה נ' לשכת עורכי הדין בישראל - הועד המרכזי ואחי (15.11.2004)]. עם זאת לא ניתן להפחית מהמשמעות האפשרית של הרשעה, ואף מעצם קיומה של חקירה פלילית תלויה ועומדת, על יכולתו של אדם להשתלב בעבודה ולהמשיך בחייו כבשגרה [ראו: בג"ץ 6213/14 יעקב ארגמן נ' משטרת ישראל (1.12.2016)]. בנסיבות אלו, והגם שעצם ההרשעה אינה נחשבת לענישה, סבור אני כי שיקולי שיקום, אשר לכאורה יוחדו לשלב הענישה, צריכים להישקל גם בעת שבוחן בית משפט בקשת נאשם להימנע מהרשעתו בדין. זאת במקרים המתאימים ובהתמלא התנאים שנקבעו לכך בפסיקה.

המערער טען כי ההרשעה והתמשכות ההליכים הפליליים פוגעים בו ובמשפחתו והרשעה בדין עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי. לעניין זה על המערער הנטל לשכנע כי מתקיים התנאי של "מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" לפגיעה בלתי מידתית בעתידו ובסיכוי שיקומו [ראו: רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013)].

המערער לא המציא (לא בבימ"ש קמא, לא לשירות המבחן שערך את התסקיר בעניינו ולא במסגרת הערעור לבימ"ש זה) מסמכים התומכים בטענתו כי ההרשעה עלולה לפגוע בשיקומו ובעתידו התעסוקתי. שירות המבחן מציין כי ביקש מהמערער להמציא מסמכים לעניין זה ואולם המערער לא עשה כן. לא הובהר בהליך בפנינו מה הוסבר למערער כי עליו להמציא ולא ברור האם שירות המבחן ערב את בא כוחו של המערער כדי שזה יסייע בידיו להמציא נתונים נדרשים לעניין טיב עבודתו, זאת כדי שיוכל להמציא אישורים נדרשים להוכחת נזק קונקרטי באפשרויות תעסוקתו, ככל שיש כאלו.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"פ 62104-07-17 תמר ני מדינת ישראל

עמוד 35

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

בנסיבות אלו, ועל אף השלב הדיוני בו אנו נמצאים ולפנים משורת הדין, אציע לחברי למוטב ליתן הזדמנות נוספת למערער בדרך של מתן ארכה להמציא לשירות המבחן ראיות לנזק אפשרי מעצם הרשעתו, וכן כל ראייה נוספת התומכת בהימנעות מהרשעתו בדיון, וזאת כדי ששירות המבחן יגיש לנו תסקיר משלים שיתייחס אך ורק לשאלת הימנעות מהרשעתו של המערער. במסגרת הכנת התסקיר המשלים ישקול גם שירות המבחן לקיים הליך של צדק מאחה, אשר נראה לכאורה כהליך מתאים בנסיבות המקרה, ואשר יתכן שישליך גם הוא על המלצותיו הסופיות. לאחר שיוגש התסקיר המשלים נוכל לשמוע את טענות הצדדים ולהשלים את הדיון בערעור.

הערה בטרם סיום:

ר. שפירא, נשיא

אברהם אליקים, סגן נשיא

השתלשלות הדיון בהליך זה ממחישה את חשיבותו של הסדרת ייצוג משפטי לחשוד בביצוע עבירה כבר מראשיתו של ההליך הפלילי. במקרה הנוכחי, ומאחר ולכאורה מדובר בעבירות קלות יחסית, ובהעדר הליך חקירתי הכולל מעצר, לא לווה המערער ביעוץ משפטי בשלבים המוקדמים של ההליך. כפי שצוין, הייצוג המשפטי הוסדר רק בשלב הקראת כתב האישום ולאחר שהובהר כי בדעת המאשימה לטעון לענישה בדרך של מאסר, אם יורשע המערער. נראה לכאורה כי יתכן וליווי החשוד ע"י סניגור כבר בשלב מוקדם, תוך הבהרת כל העובדות ליחידה החוקרת ולתביעה (לעניין סוגו של הכלב וטיב הפגיעה במתלונן), ותוך הבהרת המצב המשפטי הנכון למערער עצמו ויתכן שאף שילובו בהליך של צדק מאחה עוד בשלבים מוקדמים, כל אלו יכול והיו מוליכים את ההליך כולו בנתיב אחר, והכל מבלי לפגוע המטרות המשפט הפלילי.

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

אני מסכים.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמוד 37

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ע"פ 62104-07-17 תמר ני מדינת ישראל השופטת תמר נאות פרי:

אני מצטרפת לאמור בחוות הדעת המקיפה של האב"ד, כב' הנשיא, השופט שפירא, לרבות באשר להפנייתו של המערער להכנת תסקיר משלים של שירות המבחן, אשר יסייע בדינו, ללא שעצם ההפניה מחייבת מסקנה זו או אחרת. לגבי סוגית ההסדר המותנה - בא כוחו של המערער מלין על כך שלאחר שהחל ההליך בבית המשפט_קמא, והוא ביקש להגיע להסדר מותנה נאמר לו "שהרכבת יצאה מהתחנה". לשיטתו, ניתן היה וצריך היה להגיע להסדר מותנה גם אחרי שהתחיל ניהול התיק, גם לאחר שהסתיימה שמיעת הראיות, ואף לאחר שניתן פסק הדין, במסגרת הערעור הנוכחי. לשיטתי לא ניתן ליישם את מנגנון ההסדר המותנה בשלבים המאוחרים של ההליך, כפי שטוען הסניגור (למעט אולי בנסיבות חריגות). הוראות החוק שהובאו כלשון בחוות הדעת של כב' השופט שפירא, מלמדות כי האפשרות להגיע להסדר מותנה תחומה בזמן (לאור תכלית המנגנון), ולא ניתן להגיע להסדר שכזה לאחר שההליך הגיע לשלב של שמיעת הראיות ובוודאי שלא לאחר פסק הדין. בשלב זה, הרכבת אכן כבר יצאה מהתחנה שבה ניתן לבצע הסדרים מותנים. קיימות תחנות נוספות שבהן עוצרת אותה רכבת ואשר בהן ניתן ליישם הסדרים חוקיים אחרים שעשויים לתת מענה לסיטואציות כגון זו, לרבות - התחנה שבה אפשר להימנע מהרשעה, והיא התחנה שאותה נבקש לבחון שנית לאחר הגשת התסקיר המשלים. רוצה לומר, שיש שלב שבו כבר לא ניתן לחזור אחורה ולומר שכיון שהמאשימה לא הצליחה להוכיח את כל רכיבי כתב האישום המשמעות הינה שמראש היה צריך להגיע להסדר מותנה. ישנם הליכים רבים אשר מסתיימים בזיכוי או בהרשעה בעבירה קלה בהרבה מאשר זו אשר בכתב האישום - והדבר לא בהכרח מלמד על כך שמראש היה צריך להציע לנאשם הסדר מותנה, ובוודאי שהדבר לא מלמד על כך שיש מקום להתערבות מנהלית בשיקול דעתה של המאשימה.

לגבי הנזק - כפי שצוין על ידי האב"ד, החיקוק הפלילי בו עסקינן אינו מחייב הוכחת נזק, קל וחומר שאינו מחייב הוכחת נזק פיזי, ובוודאי שלא נשיכה דווקא - ואפנה בהקשר זה לע"פ 385/89, 3934/90 אבנת ני מדינת ישראל, פ"ד מו(1) 1 (1991), והפסיקה אשר בעקבותיו לגבי כך שלא נדרש קיומו של נזק אלא של "סכנה מסתברת", כפי שפורטה בספרם של שלום ברנר וצבי טל, "משפט הכלב", מהדורה שנייה, הוצאת פרלשטיין-גינסור, 2014, בעמ' 108 ואילך.

תמר נאות פרי, שופטת

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"פ 62104-07-17 תמר ני מדינת ישראל

הוחלט לדחות את הערעור ככל שהדבר נוגע לעצם העמדת המערער לדין ובכל הנוגע לטענותיו בעניין אי עריכת הסדר מותנה.

אנו מורים לשירות המבחן להכין תסקיר משלים שיתייחס לעניין עצם ההרשעה, בשים לב למכלול הנתונים שפורטו

בהרחבה לעיל ושיוצגו בפניו ע"י המערער, ולאחר שיבחנו אפיקים טיפוליים ושיקומיים. שירות המבחן ישקול, בין היתר, אפשרות לקיום הליך של צדק מאחה בין המערער לנפגע העבירה ומשפחתו, וכן ישקול כל הליך טיפולי מתאים, כפי שימצא לנכון במסגרת סמכויותיו.

לפנים משורת הדין, אנו מאפשרים למערער להמציא לשירות המבחן מסמכים המעידים על נזק קונקרטי שעלול להיגרם מעצם הרשעתו בדין וכן כל מסמך או ראייה אחרת שיש בהם כדי לסייע לשירות המבחן לשקול את מכלול ההיבטים בעניינו של המערער. שירות המבחן יביא בחשבון, במסגרת שיקוליו, גם מסמכים שיוצגו בפניו, ככל שיוצגו.

נבהיר ונדגיש כי טרם גיבשנו עמדה סופית בעניינו של המערער. כל שאנו מורים לבחון שוב את עניינו של המערער ומאפשרים למערער להציג בפני שירות המבחן נתונים נוספים שיתכן ולא היו בפניו עת נערך התסקיר הקודם.

תסקיר שירות המבחן יוגש לבית המשפט, ועותק יועבר לב"כ הצדדים, עד ליום 17.12.17. נקבע להשלמת

טיעון ליום 21.12.17 שעה 09:00.

הובהר למערער כי עליו להתייצב אצל שירות המבחן ולשתף פעולה בהתאם להנחיות שירות המבחן. עוד הובהר כי עליו להתייצב בבית המשפט לדין הבא.

המזכירות תשלח את פסק הדיו החלקי לשירות המבחן. סניגור יסיע ביצירת קשר ביו המערער לשירות המבחן.

ניתן היום, כי חשוון תשע"ח, 09 נובמבר 2017, במעמד המערער וב"כ הצדדים.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]

עמוד 40

אברהם אליקים, סגן נשיא תמר נאות פרי, שופטת